

Мразна зимна вечеръ. Върла хала вие.
Снягъ отъ стрехи сметенъ на прозорци бие.

рутенъ Слънъ ме не надвива. Възвъ леглото свитъ,
блянъ по блянъ ме носи въ онзи край честитъ,

вихри де не велятъ, зима не върлува,
стонъ отъ скърбъ и нужди дето се не чува,

дето въ ясно небо слънце вечно грей —
онзи край за който въ песните се пей

и се ~~само~~ въ стари приказки спомина . . .
Въ кѣта сврянъ около ~~темната~~ камина,

излекомъ подсвирка тамъ щурецъ - нехай.
Милъ певецъ - побратимъ! Дали не мечтай

той, и като мене тамъ се въ кѣта свива,
вслушанъ какъ навънка вихъра извива,

мразний зименъ вихъръ, на мечтите врагъ?
Пей си самъ утеха, мой побратимъ драгъ!